

Thà Có Bài Thơ Hơn Chẳng Có

Hôm nay, nắng đẹp hơn hôm qua! Nắng đỏ bao nhiêu cái mái nhà! Nắng trắng những con bò câu trắng! Nắng vàng! Rực rỡ những cành hoa...

Tôi đang tựa cửa nhìn mây trắng...nhớ áo dài em trắng góc sân, nhớ đám hoa quỳ sau Tết nở...hoa đào đây đó vẫn còn Xuân?

Còn mười phút nữa tôi vào lớp. Còn mười phút nữa, em xếp hàng. Một bầy con gái năm mười sáu, buổi sáng đến trường ai cũng ngoan...

Tôi hỏi đó tuổi bao nhiêu nhỉ? Quên mất rồi em, quá khứ, xưa...Nền bảng màu xanh, viên phấn trắng, một bầu trời cũ biết bao thơ!

Tôi đang tựa cửa nhìn mây trắng...nhìn nắng chan hòa buổi sáng đây. Sau những ngày mưa, trời đẹp lắm, tháng Ba năm mới, nắng xanh cây...

Tôi biết tôi không còn trẻ nữa, các em thì cũng lớn khôn rồi...Một thời tao loạn chừ yên ắng...mà trách hờn chi cuộc đổi đời?

*

Ba mươi năm, hỏi sao mình sống? Bè bạn bao nhiêu đứa ngậm cười? Tôi, tại sao tôi xa Đất Nước? Một thời Cải Tạo nước sông trôi?

Nước sông...ra biển, biển muôn trùng. Nắng đỏ mái Chùa? Thật nắng không? Nắng đỏ mái nhà...không phải nắng? Nắng là tôi nói, nắng mệnh mông...

Mệnh mông là nắng, mệnh mông nhớ. Bát ngát, bao la...cũng nghẹn ngào! Cố Quận tự dựng thành Cố Lý! Những tình cố cựu thấy nao nao...

Em ơi...Trời nắng...Bờ câu trắng...Hai chữ Thái Bình hóa đại dương...Trời đã hết mưa nên có nắng? Người không vui được, tự nhiên buồn?

Bài thơ này có trong ngày mới, sau những ngày mưa ê ẩm lòng...Thà có bài thơ hơn chẳng có, em cảm lên thử...thấy thơm không?

Trần Văn Lệ